



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De omni cordis amaritudine tollenda, per ameris diuini dulcedinem. Cap.
VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

dis reprobatur: quia infrigidant affectum amoris, exponuntq; hominem multis tentationibus & insidijs inimici, natura & sensualitas potentiores sunt, atque magis seipsas quaerunt in oblectationibus, in vanitatibus, & voluptatibus, ex quibus intellectus obfuscat, spiritus sensibilis efficitur, & omne spirituale exercitium insipidum.

Si igitur volueris vincere omnes tentationes diaboli, carnis, & mundi, omnes fragilitates ac imperfectiones tui ipsius, omnesq; naturales passionis, labora omni tempore gestare internum & elenatum animu & desiderium in Deum, semper magis sequendo internum amoris exercitium, quam exteriora opera virtutum. Nam distractiua occupatio cordis, etiam in licitis, sua consuetudine quandam superinducit animi distemperantiam, vel indispotionem, & euagationem cordis, qua amputari etiam orationis tempore nequeat: & etiam non sinit inferiores animae vires peruenire ad aliquam quietam recollectionem sui. Ad istud autem nemro perfecte peruenire potest, nisi affectus suus liber sit ab omni re infra Deum existente, & ad eum in Deum raptus, vt se ipsum contemnere sciat in omnibus propter amorem Dei: quonia parus amor facit spiritum purum, simplicem, & ab omnibus liberum, in tantum, vt sine labore semper se convertere in Deum possit. Nam ubi amor, ibi est oculus memoriae, & cor affectus, ita vt tam paratum se inueniat ad suam introuersionem, quam ad extrouersionem.

De omni cordis amaritudine tollenda, per amoris diuini dulcedinem. Cap. VII.

Septima est perfecta mortificatio omnis amaritudinis cordis. Notandum, quod amaritudines istae cordis ex quintuplici origine procedant. Primo, ex praesumptione propriorum virtuosorum operum in multa poenitentia, aut exercitijs, & alijs operibus, quae bona coram hominibus apparent: sed ex proprio, superbo, immortificato corde prodeunt, & appellantur falsae iustificationes, faerentq; coram Deo: quia tales homines seipsos in huiusmodi exaltant, multumq; proclines sunt ad aspernendum & iudicandum alios corde, vel etiam verbis, dicentes cum Pharisaeo: *Non sum sicut caeteri hominum, raptores, iniusti, adulteri, velut etiam hic publicanus.* Nec aliqui homines periculosius istis stant, quia de proprijs virtutibus peiores fiunt, & faciles sunt ad alijs indignandum, male de eis suspicandum, false iudicandum, quemadmodum B. Gregorius dicit: Vera iustitia compassionem habet,

Tentationes omnes vincendi modus.

Amaritudinis cordis origo.

Luca 18.

bet, falsa verò indignationem erga homines fragiles & peccatores. Et istud est signum amaritatis, elatae, & inquietae conscientiae, quia S. Iohannes Chrysostomus dicit: Qui se uere discutit aliena, id est, aliorum defectus, nunquam propiora reatum veniam merebitur, quamdiu scilicet se de hoc non emendauerit. Si autem istud in consuetudinem duxerit, vix est spes habenda quòd se emendabit. Secundò, amaritudo ista venit ex suis ipsius acediosa immortificatione. Et haec amaritudo maximè habetur contra Praelatos siue superiores regentes, dum nolunt talium (scilicet immortificationum & amaricationum hominum) desiderijs acquiescere, sed magis ipsos exercitant in his, quae contraria sunt eorum desiderijs. Nam tunc murmurare atque susurrare incipiunt contra superiores suos, & alios etiam ad indignationem superiorum suorum trahere desiderant. Hinc certò certius scias, nihil homini damnabilius esse coram Deo murmuratione, praesertim contra Praelatos & superiores. Quia, ut S. Augustinus ait, in nullo populus Israel in veteri Testamento Deum in tantum offendit, sicut quòd murmurauerunt aduersus Deum, hoc est, aduersus superiores, quos Deus ordinauerat, videlicet Moysen & Aaron, quemadmodum Moyses dicit in Exodo: *Nec contrarios est murmur vestrum, sed contra Dominum.* De huiusmodi hominibus etiam vix spes est quòd proficiant in virtutibus: quia murmuratio est uicinia filiae demonis infernalis, cui cuncta pascere Monasteria commisit, quam isti sibi desponsauerunt. O malacitum peccatum, o odibilis bestia. Nam omnia opera bona tu deuoras. Tu praesumpta es aeternae damnationis. Tu fomentum es ignis infernalis. Tu pauperem animam non deiformem, sed demoniformem efficis. Ob tuam odibilitatem *Dathan & Abiron* cum sua progenie oportuit *uidentes* descendere in infernum in corporibus simul & animabus. Propterea Chore cum ducentis quinquaginta uiris* infernali igne comburebantur & occidebantur, ac corpore simul & anima ad inferna deducebantur. Tertio, amaritudo ista oritur ex inuidia, quam aduersus alios habent propter aliqua sibi facta in uerbis, factis, signis, vel gestibus. Isti grauius excedunt, Deumq; offendunt valde, omnia in peius interpretando & iudicando, quamquam in se mala non sint: & hoc ipsum prouenit ex eo, quòd optant in alio reperire, quòd possint vituperare vel diffamare, aut quo alteri nocumentum inferre valeant. Et istud valde cauendum est, quia ex odio atque inuidiae fundo procedit. Quarto, amaritudo ista oritur ex desiderio propriae complacentiae: quia

scilicet

In murmuratores.

Exod. 16.

Murmuratio filia inferni.

Num. 16.

* Alias caelesti.

scilicet volunt videri, amari, laudari, pro deuotis haberi à suis superioribus, & ab his, cum quibus conuersantur, vel etiam à secularibus. Quando ergo vident quòd alius melius se habet, emendareque se non nit, plusque amatur, exaltatur, vel laudatur, quàm ipsi, protinus ob hoc inuident illi, nitunturque ipsum minorare, & auferre famam eius per detractones, & similia. Quintò, amaritudo hæc oritur ex propria peruersitate & malitia: & hoc duobus modis: Primò, ex mala, iniqua, & amaricata conscientia, in qua adeò redditur talis fastidiosus, vt omnibus, cum quibus conuersatur, sit oneri, & efficitur vas omnibus plenum peccatis. Et quia in seipso iniquus est, eisdem oculis ceteros inuetur, ac in peius cuncta interpretatur, instar basilisci, qui omnibus hominibus, quos videre potest, venenum infundit & necat. Nam tales de alijs non norunt aliter iudicare, quàm quales ipsimet sunt. Secundò sciendum est, quòd istiusmodi homines, ex quo ipsimet adeò iniqui & immortificati manent, inuident, quòd diuina gratia tantas virtutes in alijs operatur, & vellent, quòd alios deuotos, humiles, & virtuosos homines inde retrahere possent in eandem, in qua ipsi sunt, iniquitatè. Et quia id agere nequeunt, ideo derident ipsos, & persequuntur verbis, operibus, vel corde, peccantque in Spiritum sanctum.

Omnes has amaritudines oportet tam perfecte vinci & consumi in suauitate diuini amoris, (si aliquem virtutum profectum habituri sumus) vt nostros etiam inimicos ac persecutores amplectamur in corde tam pleno amoris effectu, ac si essent meliores amici, quos habere possemus; prout etiam reuera sunt secundum opera, licet non secundum suum affectum. Quia qui nos persequuntur, ad sublimius meritum nos perducunt, & ad altiore gloria coronam.

De omni vana gloria & superbia caluanda, de què desiderio contemptus sui. Cap. VIII.

Octaua est perfecta mortificatio affectuum vanæ gloriæ & propriæ complacentiæ, honoris seculi atque superbiæ, in perfecta cognitione & desiderio omnis contemptus. In his verbis duo sunt principaliter profequenda. Primū est quòd oportet omni vanæ gloriæ & complacentiæ, quam aliquis in seipso habere potest de aliquo virtuoso opere, aut gratia Dei, seu dono, totaliter mori in perfecta agnitione suæ abyssalis vilitatis. Quia nihil tam nociuum homini spirituali, nec aliquid Deo plus displicet, quàm vana gloria, & propria complacentia.